Film-cinema

Ceva din cariera GRACEI MOORE

Curiozitatea cu care publicul se interesează de modul cum „a ajuns" o vedetă pornește din două motive: primul e, bine înțeles interesul pe care-l trezește orice e în legătură cu o ființă ieșită din rândul comunilor muritori, care îți atrage atenția, te silește s'o admiri ba chiar s'o invidiezi; al doilea e dorința tainică de a afla cu ce cheie și-a deschis porțile gloriei și dacă această cheie poate fi întrebuințată și de alții sau altele cu același succes. Printre acestia din urmă se numără, bineînțeles, acei cărora darurile cu cari au fost înzestrați de natură (sau cu cari'și închipuie e, ca au fost înzestrați, ceeace e și mai frecvent) le dă dreptul să'și încerce norocul.

Pentru acestia mai ales, vedetele fac din când în când, unele mărturisiri în interviewuri, smulse de reporteri indiscreți sau prin articole scrise de ele însăși.. sau mai bine zis semnate de ele.

O astfel de spovedanie a făcut de curând unei reviste franceze Grace Moore, celebra cântăreață care se află în momentul acesta la Paris, unde a venit spre a turna sub conducerea lui Abel Gance un film adaptat de Roland Dorgelès după celebra operă a lui Gustave Charpentier: „Louise". In treacăt fie zis, filmul va semăna doar pe departe cu originalul. Roland Dorgelès a dozat în mod foarte abil acțiunea și muzica, rezervând ariilor celebre o durată de patru zeci de minute și lăsând o oră acțiunei propriu zise.

Dar să revenim la mărturisirile Gracei Moore:

Mai întâi aflăm, că i-a plăcut să cânte din copilărie, deși în familia ei nu se găsea nici un cântăreț.

Născută în statul Tennessee, o provincie sud americană unde morala e foarte strictă, n'a avut prea multe ore de libertate în copilărie. Dar, ori de câte ori putea, mica Grace se ducea prin, munții din apropiere, unde cânta cât o ținea gura. Mai târziu, la biserică i se dete sarcina de a învăța cântecul pe copii de la cor; pe atunci n'avea de cât 15 ani. Anul următor, ducându-se la coleglu începu și ea să studieze canto. A învățat cu diverși profesori cari aveau fiecare câte o metodă infailibilă. Astfel unul o făcea să împingă un enorm pian cu coadă pe parchetul ceruit, de la un capăt la altuia al camerii și să ție în acelaș timp o notă oare care.

Primul ei profesor de canto, în Italia l'a plătit cu banii câștigați la ruleta din Monte-Carlo.

In Statele-Unite, Grace Moore are reputația unei „capre" fiindcă asemenea acestui simpatic animal și ea are obiceiul să răstoarne cu capul obstacolele ce i se ivesc în cale. Așa a procedat cu primul ei film „O noapte de dragaste" și tot așa procedează acum, când, din îndemnul ei, se transpune o operă pe ecran.

Grace Moore e o ființă tenace, care știe ce vrea și nu renunță prea ușor când și-a pus ceva în minte. Iată un exemplu.

Pe când era în școală la Washington avu prilejul să audă într'un concert pe celebra Mary Garden. De atunci nu încetă de a-i trimite regulat scrisori de admirație la care nu primea nici un răspuns. Ea însă nu se descuraja: studia cântul și continua să scrie idolului său. Intr'o zi, mult mai târziu aflându-se la Paris făcu întâmplător cunoștință cu impresarul marei cântărețe și acesta îi prilejui o întâlnire.

Câteva zile după aceea lua lecții cu Mary Garden, care de atunci i-a rămas cea mai bună prietenă.

Mort în pragul gloriei

La Hollywood a murit Jack Dunn faimosul „star" al patinajului britanic, care era pe punctul de a face o apariție senzațională pe ecran.

El fusese internat la spital acum vreo două săptămâni suferind, — după cum s'a crezut la început,—de o infecție la un ochi, dar o analiză mai amănunțită în laborator a dovedit că suferea în realitate de o boală extrem de rară, numită „tularemia", care e transmisă de iepuri.

Jack Dunn, care n'avea de cât douăzeci și unu de ani era membru al echipei britanice de patinaj de la Olimpiadă și de curând devenise profesionist. El a fost adesea partenerul Sonjiei Henie și acum era în pragul carierei sale cinematografice, care se anunța strălucită. Acum câteva zile abia fusese ales să întruchipeze pe Rudolp Valentino într'un film din viața acestuia.

O INOVAȚIE

Allan Dwan, care realizează în prezent exterioarele filmului „Suez", a comunicat dăunăzi presei americane părerea sa asupra abuzului de dialoguri ce se face în numeroase filme.

— Nu se recurge destul — a spus Allan Dwan — la simpla vedere fotografică spre a situa o acțiune și de cele mai multe ori se înlocuiește o expresie a feței cu un val de cuvinte.

Allan Dwan va pune în practică în noul său film „Suez" teoria sa: minimum de dialog și maximum de emoție.

Se știe că filmul „Suez" va fi interpretat de Loretta Young, Annabella și Tyrone Power.

O scenă din filmul „Femelle de mâine" cu Bonita Granville

BONITA GRANVILLE, „demonul" Hollywoodului

Bonita Granville, pe care spectatorii au văzut-o în „Gentleman după miezul nopții", este fetița care a făcut senzație anul trecut în filmul „Infamie".

In acest film Bonita Granville întruchipa o copilă atât de răutăcioasă, încât te întrebai fără să vrei ce simte această fetiță când își joacă rolul. Pe urmă însă spectatorii se mai linișteau, pentru că puneau totul în seama „instinctului".

BONITA GRANVILLE

A vorbi cu Bonita Granville la Hollywood, nu este chiar atât de ușor. După îndeplinirea unei serii întregi de formalități, intri în studio, unde dai de ea.

Primul lucru care te izbește este inteligența excepțonală a acestei fetițe precoce. Un reporter american care a reușit să stea cu ea de vorbă, își relatează astfel impresiile:

„Nu a fost extraordinar ce mi-a declarat Bonita Granville. Extraordinar este însă felul cum îți vorbește. Bonita Granville nu e o copilă precoce ci o făptură conștientă de puterea ei, știind să-și scoată în evidență calitățile.

„In timp ce Bonita Granville m'a părăsit spre a turna o scenă, mama ei mi-a spus:

„Cum își știe ge dinafară rolul nu-mi pot explica. Nici odată nu-l învață. Citește cu atenție o singură dată manuscrisul, pe care nu-l mai revede apoi.

Ultimul film al Bonitei Granville este „Femeile de mâine", film în care are o creație excepțională, ce depășește cu mult celelalte succese din cariera ei.

Dar și aci Bonita e tot un copil rău, una din acele făpturi drăgălașe cu chipul de înger și care totuși te face uneori să simți c'ai voi să-i sucești gâtul.

In privința asta trebuie să spunem că Bonita s'a identificat atât de bine cu personagiul-tip al copilului rău în cât publicul a ajuns să creadă că și în viața reală e tot așa, și foarte adesea în numeroasa corespondență ce primește dela admiratori, găsește scrisori în care e indemnată „să-și schimbe caracterul, să fie mai bună, mai cuminte...".

Mai dăunăzi chiar, un bine voitor din Scoția a găsit de cuviință să-i trimită o Biblie cu îndemnul „s'o citească și să devie mai bună".

In familia Bonitei ca și în studio s'a râs mult de acest sfat, căci mica vedetă e o fetiță mai bună și mai cuminte decât multe alte fete de vârsta ei care fac viață amară părinților, fără a avea măcar scuza, — ca ea, — de a fi copii excepționali.

Premiera noului film al lui HAROLD LLOYD

In seara de 15 Iulie s'a dat la New-York o premieră așteptată cu nerăbdare de marele public dornic de amuzament. E vorba de „Atenție, d-le profesor!", ultimul film al celebrului comic Harold Lloyd, cunoscut și sub porecla „EL".

Filmul a obținut un mare succes de ilaritate.

„Oameni cu aripi"

Regisorul William Wellmann a declarat unui reporter că se străduește să redea în „Oameni cu aripi" senzațiile și emoțiile aviatorilor, astfel încât să fie înțelese și simțite și de spectatori. Legitima curiozitate a publicului, dornic să știe „ce simte" un aviator când se află „colo sus" își va găsi, în sfârșit, satisfacția.

Barbara Stanwyck și Herbert Marshall, parteneri

La Hollywood a fost terminat recent un mare film.

Această nouă realizare intitulată „Allways Goodbye", este interpretată de Barbara Stanwyck și Herbert Marshall.

Acești doi excelenți actori sunt pentru prima oară parteneri și au o remarcabilă creație într'un film în care se glorifică dragostea maternă.

„LILIACUL" pe ecran

Una din cele mai celebre operete, care prin personalitatea compozitorului ei și prin calitățile ei scenice s'a clasat definitiv în rândul operelor ce fac parte din repertoriul stabil al oricărui teatru liric e desigur „Liliacul". Știrea că nemuritoarea operetă a lui Johann Strauss a fost transpusă pe ecran nu poate decât să umple de bucurie pe toți iubitorii de muzică.

Excelenta realizare cinematografică se datorește lui Hans Zerlett. El a respectat în cele mai mici amănunte acțiunea plină de situații de un comic irezistibil și dialogul atât de spiritual, dând totuș ansamblului o notă de modernism printr'o abilă dedublare a acțiunii în vis și realitate.

Bine interpretat de un mănunchi de actori în frunte cu Lida Baarova, Hans Söhnker Georg Alexander, Harold Paulsen, Hans Moser, Friedl Szepa, filmul acest va avea desigur un succes răsunător, căci nu există spectator care să nu revadă cu bucurie tipurile bine cunoscute ale acestei operete celebre, care a avut parte de un text ce iese din comun prin nepreveăzutul situațiilor și prin spiritul dialogurilor.

Trebue să adăogăm că nimic n'a fost neglijat spre a i se da un cadru demn de ea, iar execuția muzicală a orchestrei filarmonice din Berlin sub conducerea lui Alois Melichar, desăvârșește o realizare impecabilă.

In curând la „Capitol" și „Roxy":

Un mare film de acțiune

Studiourile engleze ale căror producții vin, — după părerea multora — prea rar la noi, ne-au dat în ultimul timp un film, care păsind deadreptul pe un teren pe care americanii sunt neîntrecuți, a izbutit totuș să se menție la nivelul celor mai bune realizări de acest gen de dincolo de ocean.

ANTHONY BUSHELL ȘI JOAN BAXTER

„O tragedie în zăpadă" combină calitățile filmului de analiză sufletească cu acelea ale filmului de acțiune.

O greșală comisă într'o clipă de rătăcire și ispășită de fiul unei familii onorabile prin suferințele închisoarei formează punctul de plecare al unei acțiuni de un dramatism puțin comun. Acest om, cari își regretă din suflet fapta, află că un nepot al lui a fost prins în ghiarele unei bande de gangsteri, cari vor să facă dintr'însul un criminal și atunci el nu mai are decât un scop: acela de a-l salva de pe marginea prăpastiei. Dar cuibul bandei e în mijlocul munților, ascuns de zăpezile eterne ale Alpilor. Aci, el se va duce să-i caute și ajutat de polițiștii dela Scotland Yard va porni într'o goană fantastică spre a-i prinde și a-i împiedica de a mai săvârși vreo crimă. De n'ar fi decât această urmărire dealungul pantelor de zăpadă, pe creste de ghiață, în marginea prăpăstiilor fără fund, sub amenințarea avalanșelor cotropitoare, și încă filmul ar merita să fie relevat ca o producție excepțională.

Dar, pe lângă această parte, care prin latura ei sportivă interesează în deosebi pe cunoscătorii sportului ski-ului, filmul prezintă scene de un viu interes general, redate cu o rară abilitate de un mânuchi de artiști stăpâni pe arta lor.

In cadrul de o fantastică măreție al peisagiilor alpine, personagiile principale evoluează cu dexteritatea unor sportivi consumați, dându-ne totdeodată emoții de ordin pur spihologic. Anthony Bushell, Jane Baxter, Ronald Squire, spre a nu numi decât pe aceștia, deși încă necunoscuți publicului nostru, se vor impune desigur atenției și admirației lui.

Viitoarea premieră la „Trianon" și „Elysee":

„FEMEILE VESELE"

La Londra în anul 1589, tânăra și frumoasa Viola Evens află că a devenit moștenitoarea unei averi de 2000 de pfunzi. Viola trăise până acum o viață plină de necazuri, în casa familiei Burns, unde muncea din greu.

Aflând vestea cea mare, tânăra fată se hotărăște să plece la Windsor. Fiindu-i greu să călătorească singură, Viola se deghiză în băiat.

Ajunsă la Windsor, avocatul îi spuse că banii ei nu mai există. Unchiul care-i lăsase moștenirea, împrumutase cei 2000 pfunzi, directorului de teatru, Fluth.

De aci înainte Viola are de îndurat o mulțime de neajunsuri. Pe drum, întâlnise pe lordul Falstaff, care o luase sub scutul lui, ca să îndeplinească rolul de paj. Falstaff e un om șugubăț, căruia îi plac mult femeile. El încurcă lucrurile și mai mult, iar biata fată nu știe cum să ducă totul la bun sfârșit.

Intr'o zi ducându-se la Fluth, Viola se îmbracă iar ca fată. Ea îl întâlnește pe Valentin Fluth, fiul directorului. Valentin se îndrăgostește de ea, cu toate că era logodit.

Apărând din nou ca paj, Viola dă loc unor situații cât se poate de hazlii. Falstaff, de asemenea, sucește capul tuturor femeilor din Windsor.

In cele din urmă, Valentin descoperă vicleșugul Violei, care primește acum să se mărite cu Valentn. Și Fluth, le dă cei 2000 pfunzi, împreună cu binecuvântarea sa.

Acesta e subiectul viitoarei premiere a cinematografelor Trianon și Elysée în care vom avea prilejul să vedem pe Magda Schneider într'un rol cari îi dă prilejul să ne arate

MAGDA SCHNEIDER

o nouă latură a talentului său, pe Ida Wust, al cărei elogiu e de prisos și pe incomparabilul Leo Slezak un minunat Falstaff, a cărui corpoență și jovialitate au găsit însfârșit interpretul ideal.

Montare fastuoasă, costumele interesante și pitorești, muzică impresionantă.

Un film de mare actualitate

„Femeile de mâine"

„Femeile de mâine". Iată însfârșit un film de care se poate spune că iese în adevăr din comun. El rezolvă o problemă gravă și de mare importanță. Părinții găsesc, în acest film, desbătute toate preocupările cari îi frământă, iar copii o lecție de care pot profita.

„Femeile de mâine", este un film dela care nici o mamă nu trebuie să lipsească. Este o surpriză pentru toți spectatorii filind unul din cele mai interesante și fără îndoială, din cele mai originale filme din producția americană...

In fața noastră se deschide labirintul sufletului unei fete care intră singură în viață. Numele Bonitei Granville va deveni un simbol pentru toți părinții, pentru toate fetele, pentru toți pedagogii, pentru toți acei cari nu se sperie de.. adevăr!

AKIM TAMIROFF, comic-simpatic și intrigant sinistru

Astăzi, una din cele mai interesante figuri ale cinematografului. Și-a cucerit celebritatea peste noapte. Rolul generalului chinez din „Aur chinezesc" a adus lumii revelația unui actor de robust talent și de puternică originalitate. Și a mai adus ceva, această creație, lumii artistice: un ecou din îndepărtatul teatru de Artă al Moscovei, unde și-a făcut studiile Akim Tamiroff.

In Statele Unite a venit odată într'un turneu al teatrului său Expertii de pe Broadway l-au remarcat imediat și l-au oferit contracte splendide, dar, mai ales, roluri importante. Căci Akim Tamiroff este un actor cu o înaltă conștiință artistică și numai o activitate cu adevărat frumoasă, în America, îl putea face să renunțe la contractul său cu Teatrul de Artă din Moscova.

El n'a reușit însă să stea multă vreme pe Broadway, fiindcă experții cinematografici, eternii rivali ai experților teatrali de pe Broadway, l-au răpit imediat, oferindu-i rolul covârșitor din „Aur chinezesc".

Akim Tamiroff a văzut bine lucrurile când, între Broadway și Hollywood, l-a ales pe cel din urmă. Astăzi, este un actor de reputație internațională.

In „Corsarul" el a făcut dovada că este un desăvârșit actor de compoziție. A interpretat cu o artă de nuanțe și adâncă umanitate, rolul splendid al lui Dominique You, un rol de comic.

Intrigant sinistru în atâtea filme, Tamiroff ne-a arătat în „Corsarul" că este și un mare comic. Studiourile Paramount vor ști să întrebuințeze acum această nouă „vână de aur", spre delectarea spectatorilor din toată lumea.

AKIM TAMIROFF

In adevăr, Akim Tamiroff joacă un splendid rol comic în „Regina Rozelor" alături de Bing Crosby și Francesca Gaal. După aceea, îl vom vedea într'un mare rol „sinistru", în extraordinara dramă „Stăpânul Metropolei", realizată după o piesă de Edgar Wallace. Partenera sa în acest film va fi Anna May Wong.

DON AMECHE la Paris

Imediat ce vor fi terminate exterioarele filmului „Ellis Island", Don Ameche, însoțit de soția lui, va veni pentru câteva săptămâni în Europa. Distinsul actor va părăsi zilele acestea Statele Unite. După o scurtă ședere la Londra, se va duce la Paris, unde va sta mai multă vreme.

La înapoierea sa la Hollywood Don Ameche va interpreta un nou mare rol, și anume acela al lui Alexandru Graham Bell, inventatorul telefonului.

„EVA"

Franz Lehar a fost, pe vremea când opereta era „en vogue" compozitorul favorit al publicului nostru. Astăzi încă, în localurile cele mai moderne se aud răsunând acordurile mângâioase ale faimoaselor lui melodii și vestea că una din cele mai cunoscute din operele sale a fost adaptată pe ecran nu poate de cât să ne încânte.

E vorba de „Eva", care e, ca să zicem așa, chintesența calităților muzicale și inspirației lirice a lui Franz Lehar.

In plus, această operetă are ca fond un subiect interesant, ce se deosebește mult de șablonul obișnuit al operetelor de pe vremuri. In ei găsim vervă, humor, sentimentalism și o bună doză de filosofie, atât cât trebuie spre a-i da o nuanță de seriozitate, fără a-l face plictisitor.

Veselia și optimismul alcătuesc totuși partea predominantă și aceasta e incredințată unor ași ai râsului ca: Heinz Rhümann, Hans Moses și regretata Adele Sandrock.

Magda Schneider, plină de grație juvenilă, joacă și cântă cu un farmec irezistibil rolul unei orfane crescută de un grup de lucrători și care ajunge să se mărite cu tânărul ei patron. Acesta nu e altul de cât frumosul Hans Söhnker, care pe lângă o agreabilă voce de tenor are și un incontestabil talent de comedian.

Regia lui Riemann, foarte sugestivă, iar cadrul pitoresc și, mai ales, nou.

Seria cu „Mr. Moto" continuă

Peter Lorre imediat ce și-a terminat rolul din „Pentru un milion" cu Warner Baxter, a început să turneze un nou film.

Este vorba de „Mr Moto în Egipt" în care vor mai apare George Sanders, Virginia Field și Ricardo Cortez.

O revoluție în coafură

Influența filmelor asupra modei feminine nu mai e de discutat. Incepând cu silueta și sfârșind cu coafura, vedetele ecranului impun în mod tiranic contimporanelor lor caracteristicile frumuseții lor personale.

O Gretă Garbo, o Marlene Dietrich sunt înalte și subțiri... Cine ar mai îndrăsni, azi, să fie mică și durdulie? Joan Crawford, Loretta Young au gura mare și buzele „senzuale", adică foarte groase... Mai vedeți azi vreo femee ale cărei buze să n'aibă cel puțin doi centimetri lățime?... Ginger Rogers, Alice Faye își strâng câteva bucle în vârful capului sub o funtă sau o floare, lăsând pe celelalte adunate într'un singur „rulou" să le mângâie ceafa... pe toate capetele femenine se văd fundulițe și floricele și bucle blonde chiar dacă natura le-a făcut brune sau șatene.

Dar, în definitiv, de ce ne-am plânge? Aceste artiste sunt frumoase, nu de aceea frumusețe clasică și lipsită de inteligență atât de sus cotată pe vremuri, ci de o frumusețe a cărei neregularitate chiar e un farmec, și încercând s'o imite, contimporanele noastre reușesc, adesea, să-și creeze la rândul lor o personalitate.

Să continuăm deci să imităm pe vedetele Hollywoodului, — căci acestea sunt cele mai adesea imitate, — și să vedem ce surpriză ne mai rezervă?

Se spune astfel, că la anul viitor, sau mai bine zis la iarnă se va purta părul alb, adică pudrat.

Răspunzătoare de această inovație, care în parantez fie zis, poate fi în anumite împrejurări delicioasă, — e Norma Shearer a cărei minunată coafură în filmul „Maria Antoaneta" a avut un formidabil succes.

Dar, în acelaș timp, în studiourile franceze Sacha Guitry turnează „Descendons les Champs-Elysées în care marchiza de Pompadour apare sub splendoarea imaculată a unei coafuri albe... Așa dar, e vorba de două influențe concomitente. Credeți oare, că li se va putea rezista? Ne temem că nu. Spunem, „ne temem" fiindcă, dacă sub lumina dulce a becurilor electrice o aureolă de bucle albe dă obrazului: farmec, poezie, picanterie și grație, la lumina crudă a zilei efectul e mult mai greu de obținut și uneori chiar poate fi dezastruos. In orice caz, dacă moda s'ar generaliza, ea ar da străzilor noastre un aspect de carnaval, nu tocmai fericit.

Să sperăm totuș că talentul artiștilor capilari parizieni inspirându-se dela cele 22 de peruci albe pe care Fred Frederick le-a creeat pentru Norma Shearer, le va degaja sinteza și ne va da ceva care să fie perfect adecuat timpurilor noastre.

Șeikul de acum zece ani și cel de azi

Insfârșit a fost găsit un demn succesor care să îmbrace mantia „șeikului" eroul popularizat de Rudolph Valentino.

Pare așa mult de atunci și totuși n'au trecut de cât zece ani. de când frumosul „Rudy" drapat în burnuzul alb al „Fiului Șeikului" făcu să se reverse asupra lumii femenine un val de romantism, care răpi multora simțul realității, făcându-le să se îndrăgostească nebunește de un om inaccesibil lor, de o imagine, în fond, care curând nu mai fu nici atât, rămânând doar „un vis".

Când sărmanul Valentino muri, nimeni nu mai îndrăsni să-i ia succesiunea. Dar anii au trecut și multe femei suspinau încă de dorul „șeikului" și atunci realizatorii vecinic în căutarea atracțiilor se gândiră să-l reînvieze. Trebuia însă găsit un artist care să poată lupta cu amintirea lui Valentino. Și, după dibuiri zadarnice, după încercări neizbutite alegerea se opri asupra lui Ramon Novarro, neuitatul interpret al lui Ben Hur, care printr'un ciudat capriciu se ținuse atâta timp departe de ecran.

Și Ramon Novarro a creat un șeik tot atât de romantic ca și Valentino dar mai modern. Intr'adevăr, în filmul „Șeikul revine", femeile vor regăsi pe eroul lor drag, tot atât de pasionant și de fermecător, dar înzestrat cu ceva, mai multă imaginație de cât predecesorul său, și având în plus un sens al humorului, care'l face și mai atrăgător.

Acestui interesant erou, realizatorii i-au dat o parteneră a cărei grație și frumusețe explică în deajuns pasiunea-o inspiră; dar Lola Lane nu se mulțumește să fie numai frumoasă și grațioasă ci are și o bună doză de talent.

Cât pentru Kathleen Burke, celebra „femee panteră" e foarte nemerită în rolul unei frumuseți fatale.

Annabella va apare în curând alături de Tyrone Power în filmul „Suez", o producție care se anunță excepțională

PAUL MUNI, cel mai mare artist al Americii

Paul Muni vrea să fie el însuși în rolurile pe care le interpretează. E de părere că aceasta i-ar fi mai ușor.

Paul Muni și-a schimbat identitatea de sute de ori. A interpretat roluri de bătrân, de tânăr, de criminali, de oameni cinstiți, etc.

Dar un singur rol nu l-a interpretat niciodată, și anume pe acela al lui Paul Muni.

— „Și aș vrea să-l interpretez și pe acesta" — spune el de câte ori este întrebat — „mi-ar fi mult mai ușor".

Se spune că obiectivul nu minte niciodată.

Pentru mulți artiști lucrul acesta este adevărat: Anita Louise, Errol Flynn, Olivia de Havilland, Dick Powell, în orice rol pe care l-au interpretat își păstrează o parte din personalitatea lor.

In cazul lui Muni, care interpretează rolul lui Louis Pasteur, în filmul „Dușmanii oamenilor", fenomenul nu se produce. Obiectivul nu poate pătrunde dincolo de masca lui Pasteur, sub care se ascunde obrazul veritabil al artistului. Muni nu lasă pe spectator să-l vadă așa cum este. Ii e teamă că publicul nu-l va mai aprecia.

Particularitatea aceasta a lui Muni de a-și pierde personalitatea a început de la vârsta de 11 ani, când a debutat în teatru, interpretând, oricât s'ar părea de curios, rolul unui bătrân.

— Nu e ușor să fii mereu altul — spune Paul Muni — trebuie să-mi schimb mereu, fața, pieptănătura, mersul. Rolul lui Pasteur, de pildă, mi-a cerut săptămâni întregi de muncă. Cu mult înainte să începă turnarea, am început să studiez figura marelui savant și să mă adaptez particularităților ei. Cel mai greu lucru a fost să-mi schimb vocea.

„Câteodată sunt ispitit să las să apară și ceva din mine în rolurile pe cari le interpretez. Apoi, mă gândesc că publicul nu vrea să-l vadă pe Muni ci vrea să vadă pe ocnașul Bourns, pe ocnașul Scarface, pe minierul Jan, sau pe Pasteur, sau pe Zola. Și atunci renunț și mă identific și mai mult cu rolul pe care îl interpretez".

Paul Muni are dreptate.

Ultimul său film este **„Viața lui Emile Zola"**. In străinătate, acest film a obținut un succes extraorinar cum rar se întâlnește în analele cinematografiei.

Dealtfel, Paul Muni a primit premiul I al Academiei de Artă Dramatică pentru creația din „Viața lui Emile Zola".

Paul Muni, reîntors de puțină vreme la Hollywood după o lungă călătorie prin Europa, va turna două filme de mare amploare. Primul se va intitula **„Sea wolf"** iar celalt **„Juarez"**.

Totdeauna, un film cu Paul Muni a constituit una dintre cele mai mari atracții pe cari ni le poate oferi cinematograful.

Spectatorii și, mai ales, admiratorii lui Paul Muni, trebue să fie mulțumiți de cele două filme excepționale pe cari le anunță, pentru stagiunea aceasta, studiourile „Warner Bros".